

2. KAPITOLA ŠIFROVANÁ ZPRÁVA

Ťuk! Ťuk! Ťuk!

Noe se posadil, rozhlížel se po setmělém pokoji a naslouchal. Zdálo se mu to? Ťuk! Ťuk! Ťuk! ozvalo se znovu.

Vyskočil z postele. „Kdo je?“ zavolal.

Ťuk! Ťuk! Odpověď přicházela od okna.

Kradl se k němu po špičkách, nevěděl, co to může být. Že by nějaká větev, kterou vítr rozkýval? Nebo se uvolnila okenice?

Ťuk! Ťuk! Ťuk!

Stál u okna a nenápadně vyhlédl ven. Vidě jen černé nebe poseté hvězdami. Žádná větev ani uvolněná okenice – nic.

Ťuk! Ťuk!

Napínal zrak, aby lépe viděl, ale hleděl jen do noci.

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Ťuk!

Otevřel okno. Tvář mu ovanul chladný vzduch a naskočila mu husí kůže. Na okenní římsu usedl nějaký ptáček. Byl menší než jeho palec, s lesklým modrým peřím a jasně červeným zobáčkem. Zvědavě se na Noema díval a naklábňel přitom hlavičku ze strany na stranu.

Noema zaplavila vlna úlevy od hlavy až k patě. „Ty jsi mě vyděsil málem až –“

Ptáček vzlétl z římsy, zamířil do pokoje a kroužil kolem stropu.

„Hej!“ vykřikl Noe. „Vypadni odsud!“

Ptáček se několik vteřin třepotal u stropu a pak usedl na stínítko lampičky u postele. Pokyvoval hlavičkou dopředu a dozadu a hleděl na Noema, jako by na něco čekal.

„Ven!“ zavelel Noe. „Odleť!“

Ptáček se zvedl ze stínítka stejně rychle, jako sem vletěl, a zmizel do noci – během okamžiku.

„Fajn!“

Noe si zamnul ruce, byl rád, že to s ptáčkem takhle dopadlo. Ale když šel okno zavřít, okřídlený mrňousek zase vletěl jako šipka dovnitř.

„Říkal jsem ti, abys odletěl!“